

til Stede, og det er saa ogsaa forudsat, at de skulle tilveiebringes, inden Forslaget bliver til Lov, inden dets Behandling er sluttet her i Rigsdagen, og man forudsætter, at de skulle tilveiebringes, naar Forslaget paa sin Gang er naaet her til dette Thing. Jeg haaber, at den høitærede Formand vil finde det rimeligt, at, naar man under Behandlingen i det andet Thing ligefrem har saa at sige givet dette Thing Anvisning paa, hvorledes det formentlig kunde og burde gaa frem ved Lovforslagets Behandling, vil der heller ikke være Noget imod, at jeg fra mit Standpunkt kommer ind paa en Kritik af denne Anvisning og prøver, om det nu ogsaa er muligt og rigtigt for dette Thing at følge den.

Man siger i saa Henseende, at naar Lovforslaget er naaet her til Landstinget, og naar det ved en første Behandling er godkendt i Henseende til sit almindelige Udgangspunkt eller, naar det, som det udtrykkes, er blevet erkendt, at der i den Retning er Noget at gjøre, saa skulde man stride til at tilveiebringe de Oplysninger, som man paa den ene Side erkjender fuldstændig mangle, og som man paa den anden Side erkjender ere absolut uundværlige for Lovforslagets Gjennemførelse. Altsaa, hvis nu vi lade Forslaget gaa til 2den Behandling, saa er formentlig Tidspunktet kommet, hvor man kan gaa til at søge Oplysninger, hvor man kan henvende sig til Kommunalbestyrelsen og indhente dens Betænkning. Nu spørger jeg: Hvorledes skulde det foregaa? Hvem er der tænkt paa ved dette „man“? Er det dette Thing, som skal henvende sig til Kommunalbestyrelsen? Det vil jo kun kunne ske gjennem et Udvalg, og der er ikke noget Udvalg af dette Thing, som vil tillægge sig den Kompetence paa Thingets Begne at forhandle med Kommunalbestyrelsen. Det er Noget, der ligger ganske udenfor de parlamentariske Former og den Myndighed, hvormed et Thing beskæder sit Udvalg. Det skulde som Repræsentant for Thinget henvende sig til og kontrahere med Kommunalbestyrelsen, men dette er ugjorligt. Det maatte vel altsaa være den høitærede Finansminister, hvem Opgaven tilfalder, saaledes at det Udvalg, som dette Thing havde nedsat, henvendte sig til den høitærede Minister og anmodede ham om at aabne Forhandlinger med Kommunalbestyrelsen. Men saa spørger jeg da: Dersom man erkjender, at det er en absolut nødvendig Forudsætning for Forslagets endelige Fremme, at disse Forhandlinger finde Sted, hvorfor har man saa ikke begyndt med dem. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor man ikke i

Stedet for at fremme Lovforslaget har vedtaget for Exempel en Beslutning, der opfordrer Finansministeren til at aabne Forhandlinger med Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse til dette Formaal og saa arbeide videre paa Grundlag af Resultatet af disse Forhandlinger. Ja, hvis man erkjendte, at det var nødvendigt, hvorfor lod man saa ikke denne Opfordring gaa til den høitærede Finansminister, medens man selv havde Lovforslaget ovre i det andet Thing? Der kunde man jo have bedet Finansministeren om at forhandle paa det Stadium og saa ventet med Forslagets videre Forhandling, til man var kommet til et Resultat. Det har man ikke gjort; i Stedet for sender man Lovforslaget herover til os og siger: Vær saa artig! Der har De Lovforslaget; vil De saa være saa venlig at henvende Dem til Finansministeren og bede ham om at forhandle med Kommunalbestyrelsen. Jeg siger: Dette Thing har ikke at gaa nogen Andens Erinde, det gjør ikke Andet, end hvad det selv finder for godt; vil man henvende sig til os med den Slags Anmodninger, faar man selv at opfylde dem. — Men saa spørger jeg videre: Hvad skulde der saa ske, naar Udvalget havde henvendt sig til Ministeren med Anmodning om at henvende sig til Kommunalbestyrelsen? Hvad skulde saa Udvalget bestille? Ja, det skulde sidde stille og vente og ingen Ting bestille, til der indløb Svar. Saa blev altsaa Spørgsmaalet, hvor naar kunde vi vente dette Svar, og dertil siger man med stor Sangvinisme: Ja, der er vist slet ingen Fare; man behøver ikke at være bange for, at Svaret ikke skulde komme i rette Tid. Jeg veed ikke, hvad der egentlig skal fortaas ved dette Udtryk „i rette Tid“. Det kan saamænd antage mange Betydninger. Man nærer den sangviniske Tro, fordi man veed eller tror at vide, at man i Borgerrepræsentationen med Sympathi og Energi har beffæstiget sig med dette Spørgsmaal, og for saa vidt er rede til at svare. Men hvis man havde den Tro, hvis man var forvisset om snart at faae Svar, forstaaer jeg ikke, hvorfor man ikke spurgte selv, og hvorfor man overlod os gjennem Finansministeren at spørge; thi jeg tror nu for mit Vedkommende, at det Svar vil lade længe vente paa sig; det vil lade vente paa sig i Dage, i Uger og Maaneder, ja maaske i Aar, inden vi fik det; thi det er ikke neemt at svare paa det Spørgsmaal: vil man omregulere overbebyggede og usunde Kvartaler, vil man bygge Arbejderboliger osv.? Der maa Planer, Tegninger, Kalkuler og Overslag til, hvilke forudsætte et vidt- løstigt og grundigt Arbeide, hvis det skal